

særdeles meget; ogsaa derigennem gavnet Arbejdsmarkedet, for saa vidt som Usikkerhed og Mangel paa Stabilitet naturligvis betyder en yderligere Svækkelse og Vanskeliggørelse for dem, der har med Erhvervslevet at gøre.

Og jeg spørger paa ny den højtærede Statsminister, som vistnok heller ikke i Dag er til Stede, om det er Hensigten at overveje ogsaa andet end Forholdene for de to Industrier, om hvilke der er lovgivet; en Lovgivning, hvis Bortfald imidlertid er stillet i Udsigt. Om ikke det er Hensigten at se paa den Række af Industrier, hvis Forhold — om end Tallet paa Arbejdere ikke er saa stort — er ganske lig med dem, for hvilke man har lovgivet, Tobaks- og Skotøjsindustrien, nemlig Papirindustrien, Kurvemagerfaget, Glasindustrien og adskillige andre Fag. Jeg kunde nævne f. Eks. Møbel-faget, som for nogle Aar siden beskæftigede 1 000 Arbejdere, men som i Øjeblikket ved den Fabrikation, der er Tale om, kun beskæftiger 300 Arbejdere. Denne Industri, der i 1913 havde en gennemsnitlig Import af 42 900 kg pr. Maaned, kan for Maanederne Oktober, November, December 1921 opvise en Import 4—5 Gange saa høj som den i 1913. Er det dog ikke Meningen at overveje ogsaa disse Fags Forhold og de Foranstaltninger, der kan træffes for at raade Bod paa Nødstilstanden indenfor dem? Endnu værre stiller Sagen sig i et Fag som Pianofortefaget; og jeg kunde nævne Beklædningsindustrien og Lædervareindustrien; i hvilke Fag man ligedeles kan opvise Importmasser, der ligger mange Gange over, hvad den normale Import i disse Fag androg før Krigen. Maa ikke alle disse Fag og deres Interesser paatrænge sig en Regering og gøre Overvejelser nødvendige, selv om man snart i 3 Aar har skudt disse Overvejelser fra sig den ene Gang efter den anden?

Det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard erklærede overfor vor Dagsorden, at denne vilde jo koste uhyre mange Penge, mange flere, end vi kunde tilvejebringe, naturligvis. Jeg nægter ikke, at den Række af Foranstaltninger, vi har peget paa, selvfølgelig ikke kan gøres uden Penge; det har jeg heller ikke lagt Skjul paa i min første Tale, at Penge var nødvendige. Men den højtærede Finansminister ved, at Pengene er til Stede her i Landet; og han er ganske sikkert i Stand til at fortsætte ad den Vej, som han har vist, at han ikke er bange for at betræde; nemlig ved at tilvejebringe indenlandske Obligationslaan i den Udstrækning, i hvilken Statsaktivernes Udbedring kunde gøre det ønskeligt. Det

vilde da ogsaa være langt forsvarligere at betræde denne Vej, naar det drejer sig om at sætte Penge i indtægtgivende Statsaktiver, fremfor som nu ved det Statslaan, der er stillet Forslag om, at søge Statslaan optaget i Virkeligheden til at betale gammel Statsgæld med. Det forekommer mig unægtelig; at naar man mener at have Raad til at ofre et halvt Hundrede Millioner Kroner til Militærvæsenet, maatte der være god Grund til ogsaa at finde Veje, hvorved man afhjælp den Nødstilstand, som hersker indenfor det danske Erhvervsliv.

Venstres ærede Ordfører talte ogsaa om mine Betragtninger over Kapitalismen og følte sig naturligvis kaldet; ligesom Ministeren, til Forsvar for det hellige kapitalistiske Samfund. Som Modvægt eller som Argument fremkom det ærede Medlem da med den vidunderlige, oplysende Ting, at det, Socialdemokraterne vil sætte i Stedet, er et levende Lig. Jeg har nu aldrig staaet overfor et levende Lig, saa jeg ved ikke, hvordan et saadant Fænomen optræder. Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem er klar derover; og en saadan Paavisning af noget fuldkommen opdigtet, fantastisk, der overhovedet ikke eksisterer, finder jeg meget mærkelig; det vidner kun om lidet Kendskab til det, det ærede Medlem taler om. Det ærede Medlem er en ung Mand, der har Ord for — og sikkert ogsaa med Grund — at sætte sig grundigt ind i Tingene. Det ærede Medlem skulde læse lidt om Socialismen, før han taler om den. Naar han har gjort det, vil han, selv om han vedbliver at være en Modstander af den, ikke komme med den Slags letkøbte Argumenter om levende Lig, saa let slipper det ærede Medlem ikke fra Socialismen. Det ærede Medlem er saa ung, han vil sikkert komme til at opleve adskilligt af Socialismen; og han vil sikkert med Tiden blive overbevist om, at noget Lig, hverken levende eller dødt, er det ikke, som efterhaanden vil sætte sit Præg paa Samfundsudviklingen.

Men vi kan godt tale om Lig, hvis det skal være, og det forekommer mig unægtelig, at der er noget andet, der har mere Lighed med Lig end det kommende socialistiske Samfund; det forekommer mig, at det kapitalistiske Samfund, for at blive i Samfundsbilledet, her hjemme og ude i Verden, ikke for Tiden gør noget overdrevent levende eller menneskeligt Indtryk. Naar jeg ser Listen igennem over Svindelforetagender, naar jeg ser Listen igennem over alt, hvad der er bortsvindlet i disse Aar, og ser den Hjælpeløshed og Haabløshed, som hersker her og andre Steder, naar